

Udskriftsdato: 15. december 2025

KEN nr 9882 af 13/07/2022 (Gældende)

Ligebehandlingsnævnets afgørelse om handicap - chikane - er handicap - lejeaftale - repressalier - uddannelse - parts- og vidneforklaringer

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: 20-46081

Ligebehandlingsnævnets afgørelse om handicap - chikane - er handicap - lejeaftale - repressalier - uddannelse - parts- og vidneforklaringer

J.nr. 20-46081

En mand klagede over en række forhold over en længere periode i forbindelse med ophold på et kollegie. Manden gjorde i den forbindelse gældende, at han blev udsat for direkte og indirekte forskelsbehandling, chikane og repressalier i strid med handicapdiskriminationsloven.

Nævnet vurderede, at sagen omfattede en meget betydelig mængde faktiske oplysninger, og at parterne i ikke uvæsentligt omfang var uenige om faktum. Dette ville kun kunne afklares med parts- og vidneforklaringer. En sådan bevisførelse kunne ikke ske for nævnet, men måtte i givet fald ske for domstolene.

Nævnet afviste derfor at behandle klagen.

Klagen angår påstået forskelsbehandling på grund af handicap i forbindelse med klagers beboelse på kollegium.

Ligebehandlingsnævnets afgørelse

Ligebehandlingsnævnet afviser at behandle klagen.

Sagsfremstilling

Den 19. januar 2015 var klager udsat for et væbnet røveri, hvorefter han udviklede PTSD.

Klager har oplyst, at han efterfølgende var sygemeldt fra sit studie, hvor han samlet fik bevilliget orlov fra januar 2015 til 31. september 2017.

Indklagede har hertil anført, at der ikke foreligger dokumentation for klagers orlov i perioderne januar 2015-august 2015, 1. februar 2016-7. september 2016 og 2. februar 2017 til 31. september 2017.

Ved brev af 4. februar 2016 fik klager følgende dispensation fra studieaktivitetskravet fra sit universitet:

”Du har ved ansøgning af 19. januar 2015 søgt om dispensation fra reglerne om være tilmeldt 30 nye ECTS pr. semester, og om at blive genholdsat på tidligere fulgte fag, 2. semester på bacheloruddannelsen.

Din ansøgning er **imødekommet**

...”

I midt juli/august 2016 flyttede klager ind på det indklagede kollegie.

Af klagers lejekontrakt fremgår bl.a.:

”§ 11. særlige vilkår

§ 11.1 (ad. § 1. Parterne og det lejede.)

11.1.1: Det er en betingelse for lejekontraktens indgåelse og fortsatte beståen, at lejer er under en SU-berettiget uddannelse på en af de adgangsgivende uddannelsesinstitutioner og er studieaktiv. Det er af afgørende betydning for udlejer, at ejendommen bebos af yngre, aktive studerende.

11.1.2: Lejer er forpligtet til at overholde den til enhver tid gældende husorden. Denne forefindes på kollegiets intranet. Den i øjeblikket gældende er vedlagt som Bilag 1. Der gøres udtrykkeligt opmærksom på, at lejer og/eller dennes gæsters opbevaring, brug og/eller handel med euforiserende stoffer vil medføre øjeblikkelig ophævelse af lejeforholdet.

...

11.1.4: Lejer er alene berettiget til at fremleje det lejede i henhold til de til enhver tid gældende regler om fremleje, som fremgår af kollegiets intranet.

...

§11.2 (ad. § 2. Lejeforholdets begyndelse og ophør.)

11.2.1: Lejemålet er tidsbegrænset og ophører uden yderligere varsel 3 måneder efter afslutningen af en SU-berettiget uddannelse. Ophørstidspunktet er ligeledes

gældende ved lejers studieophør midt i uddannelsen. Lejer skal give udlejer skriftlig meddelelse, straks et sådan studieophør indtræffer. Ligeledes skal lejer skriftligt meddele udlejer studieskift. Udlejer kan til enhver tid forlange dokumentation for, at lejer er under uddannelse. Lejer fraflytter under alle omstændigheder uden varsel 5 år efter indflytning på [indklagede]. Lejer kan søge dispensation hvis lejer er optaget på kollegiet fra studiestart på et studium normeret til 6 år eller mere. Lejemålet skal være fraflyttet senest 14 dage før ophør af lejeforholdet med henblik på det lejedes istandsættelse, rengøring og indretning inden ny lejer flytter ind.

...”

Indklagede har oplyst, at kollegiet ikke fik viden om klagers sygdom eller orlov fra studiet ved ansøgningen. Indklagede fik heller ikke ved ansøgningen besked om klagers dispensation fra studieaktivitetskravet af 4. februar 2016.

Af det indklagede kollegies dispensationsvejledning fremgår, at studerende kunne søge om dispensation fra studieaktivitetskravet på 45 ECTS.

Klager har oplyst, at denne vejledning ikke var en del af aftalen mellem ham og indklagede, samt at den først blev uploadet på hjemmesiden halvandet år efter, at klager flyttede ind på kollegiet.

I lægeerklæring af 9. september 2016 blev følgende anført om klagers helbred:

”Patienten har efter et røveri i januar 2015 udviklet PTSD og sekundær depression.

Patienten har siden maj 2015 været sygemeldt og ude afstand til at tage vare på sit studie, foretage sygemeldinger eller passe tilbudt lægelig behandling.

Nu er patienten opstartet antidepressiv behandling mhp. stabiliserende, således at han kan gennemgå et efterfølgende forløb mod PTSD.

Der forventes fornyet studiestart februar 2017, når patienten har opnået yderligere stabilisering.

De væsentligste PTSD- og depressionsgener er nedsat koncentration, opmærksomhedsproblemer, nedsat hukommelse, nedsat humør og nedsat energi. ”

I oktober 2016 foretog indklagede ordinær studiekontrol.

I forbindelse med studiekontrollen søgte klager om dispensation fra studieaktivitetskravet hos indklagede.

Ved e-mail af 20. december 2016 anmodede indklagede om oplysninger fra klager i forbindelse med studiekontrollen.

Klager besvarede denne e-mail ved e-mail af 26. januar 2017.

I oktober 2017 foretog indklagede på ny en ordinær studiekontrol.

I speciallægeerklæring af 21. oktober 2017 blev følgende anført om klagers helbred:

”...

Hvad angår behandlingsmuligheder, har tilskadekomne været forsøgt behandlet, men har ingenting kunnet foretage sig i 3 år, det vil sige, at tilstanden er i den grad blevet kronificeret.

...

På det foreliggende mener jeg således, at prognosen er langt dårligere end hidtil antaget. Det er beklageligt, at tilskadekomne ikke har mulighed for at bevæge sig bort fra sin bolig. Under indlæggelsen – jeg har ikke nogen epikrise fra indlæggelsen – skulle behandlerne der have anbefalet tilskadekomne at modtage behandling, men han ser sig ude af stand til at bevæge sig hjemmefra. Eneste mulighed han har er at få kørekort og egen bil og at behandlingen indledes i hjemmet.

...

Jeg kan tilslutte mig, at der er sket en meget negativ udvikling, og uheldigvis tror jeg, at tilskadekomne tilhører den lille gruppe af personer, som har været udsat for voldsomme ting, som har medført PTSD og personlighedsændring, og som ikke kommer sig.

Dertil kommer udviklingen af en paranoid psykose som anført allerede i min erklæring fra maj 2017. Tilskadekomne er dog hele tiden åben for at finde måder, hvorved han kan forbedre sin hverdag en lille

smule, men det er ikke lykkedes for ham at finde nogle midler med hvilke han kan forbedre sin tilstand og situation.

Tilstanden må dog betragtes som udtalt kronificeret og behandlingsmulighederne er vel også nærmest udtømte. Der er hengået alt for lang tid til, at der er grund til optimisme.

Diagnoser

Posttraumatisk stresssyndrom.

Paranoid psykose.

Social fobi af svær grad.

Personlighedsforandring på baggrund af svært traume.

Skadelig brug af alkohol. ”

Ved e-mail af 19. april 2018 efterspurgte det indklagede kollegium dokumentation for klagers optjente ECTS-point. Indklagede har oplyst, at der var tale om ekstraordinær studiekontrol.

Ved e-mail af 20. april 2018 skrev indklagede følgende til klager:

”Som følge sidste studiekontrol samt dit tidligere sygdomsforløb, vil vi gerne følge lidt med i, hvordan studiet forløber og om du følger studiet som angivet i studiekontrollen.

Af din lejekontrakts § 11.2.1 kan udlejer, på ethvert tidspunkt, bede om disse oplysninger.

Jeg har noteret at du afleverer det indenfor et par uger. ”

Af speciallægeerklæring af 8. juli 2018 blev følgende anført om klagers helbred:

”...

Patienten har det konstant rigtig skidt, er meget bange. Jeg kan forestille mig, at han aktuelt bliver martret dag og nat af sine oplevelser. Der bliver peget på patienten med laser angiveligt, også hvor vi taler sammen d.d. i min næstvedkonsultation, men det er endnu mere på universitetet og i boligen. Patienten aner ikke, ud fra hvilken grund de skulle pege på ham med laser. Patienten er overbevist, kan se det, rød farve, lang stråle.

...

...

Hvad angår studiet, kan patienten fortsat ikke komme til forelæsninger, på trods af at undervisningsstedet er klods op ad kollegiet. Han kan heller ikke koncentrere sig om at læse eller foretage sig noget.

...

Der står noget og tikker hele tiden i hjemmet og uanset, hvor patienten går hen. Han prøvede engang at tage sol, men der stod også bomber der og tikkede.

...

Alt i alt væsentligt mere funktionshandikappet, end jeg tidligere har set. Og endnu mere forpint af sine psykotiske oplevelser.

...”

I oktober 2018 og marts 2019 foretog indklagede ordinære studiekontroller.

Ved e-mail af 19. marts 2019 rettede indklagede henvendelse til klager vedrørende spørgsmål til studiekontrollen.

Ved e-mail af 1. juli 2019 efterspurgte indklagede dokumentation for klagers studieaktivitet samt hvorvidt klager ønskede at forlænge lejekontrakten ud over udløbsdatoen pr. 1. oktober 2019.

Ved e-mail af 12. juli 2019 skrev indklagedes administration følgende til indklagedes bestyrelsesformand:

”...

Jeg har fået vedhæftede dispensationsansøgning fra [klager].

[Klager] er da virkelig syg og jeg kan da have min tvivl om, hvorvidt [indklagede] er det rigtige sted for ham.

Iflg. lejekontrakten er der kontraktophør den 1. oktober 2019, og han søger dispensation til at blive boende. Han har

boet på [indklagede] siden 1. september 2016.

Han startede på jurastudiet i september 2014 og mangler stadig 62 ECTS point af sin Bachelor.

Jeg har talt med en fra køkkenet, som siger at han ikke deltager i ret meget socialt på køkkenet.

Hvad gør vi her? ”

Den 3. september 2019 blev der afholdt et møde mellem klager og indklagede. Indklagedes bestyrelsesformand fandt det vigtigt, at klager fortsat var i behandling for sine psykiske lidelser.

Indklagede sendte den 2. oktober 2019 følgende e-mail til klager:

”...

I udtalelse fra [navn], speciallæge i psykiatri, er det oplyst, at du ikke længere er patient hos hende.

Som det fremgår af den tilsendte sms korrespondance, kan vi se, at du heller ikke længere er patient hos [navn], speciallæge i psykiatri.

Det fremgår af det modtagne materiale, at du har udviklet en kronisk psykose, PTSD, paranoia, OCD, ADHD og andre psykiske sygdomme. Du har oplyst os, at de behandlinger du har modtaget fra psykiatrilægerne, har været positive og har hjulpet dig i din hverdag. Vi vil derfor gerne sikre os, at du fortsat modtager behandling for dine psykiske lidelser, og at du stadig er i behandlingssystemet – dokumentation herfor bedes tilsendt. Ved fremtidige studietjek, bedes du ligeledes dokumentere, at du fortsat modtager behandling.

Endvidere skal vi bede dig om, at meddele os eventuelle uregelmæssigheder i dit studieforløb, straks du bliver bekendt hermed.

Når vi har modtaget dokumentation på, at du stadig er i behandling, vil vi forlænge din lejekontrakt til den 1. september 2021, pr. hvilken dato du har boet her i 5 år. Lejekontrakten kan ikke yderligere forlænges. ”

Klager svarede samme dag følgende:

”...

Jeg modtager som sagt medicin og har fremlagt dokumentation herfor. [Navn] har aldrig været min læge, men har blot dokumenteret forholdene.

Jeg har fremlagt mere end rigelig dokumentation for min sygdom og årsagen til uregelmæssigheder i mit studieforløb, der kan tillægges mit handicap.

Jeg anser det derfor som chikane at stille yderligere krav til mig, og vil derfor af princip ikke fremsende yderligere vedr. min helbredssituation, medmindre de igen påvirker mit studie.

Såfremt I ønsker at opsiges kontrakten på baggrund heraf, skal I være velkomne. Jeg skal i så fald blot oplyse om, at jeg straks vil rejse en diskrimineringssag.

...”

Den 9. oktober 2019 blev klager inviteret til møde med bestyrelsesformanden. Klager afviste at deltage.

Der blev i oktober 2019 foretaget ordinær studiekontrol.

Ved e-mail af 31. oktober 2019 anmodede indklagede om en forklaring på klagers optjente ECTS-point, samt oplyste, at klagers sag om kontraktforlængelse fortsat var under behandling.

Samme dag svarede klager på ovenstående.

Ved e-mail af 10. januar 2020 foretog indklagede en ekstraordinær studiekontrol af klagers studieaktivitet i forbindelse med sagen om kontraktforlængelse.

Klager fremsendte ved e-mail af 21. januar 2020 bemærkninger hertil.

Ved e-mail af 22. januar 2020 efterspurgte det indklagede kollegium forklaring på optjente ECTS-point.

Klager svarede på dette samme dag.

Ved e-mail af 19. februar 2020 skrev indklagede til klager vedrørende fremleje af klagers bolig.

Ved e-mail af 26. februar 2020 foretog indklagede studiekontrol over for klager.

Den 9. marts 2020 modtog klager en skriftlig advarsel for ulovlig fremleje af sin bolig:

”...

Jeg vedhæfter her en skriftlig advarsel, idet du har fremlejet/udlånt dit værelse uden hensyntagen til [indklagede] kollegiets regler om fremleje.

...”

Klagers indleverede dokumentation for studieaktivitet af 11. marts 2020.

Den 19. august 2020 skrev indklagede følgende til klager:

”...

Som du ved udløb din lejekontrakt den 1. oktober 2019.

Vi har derfor ved flere lejligheder diskuteret en eventuel forlængelse, hvilket dog krævede, at du var fuldtidsstuderende.

I studiekontrol af 13. marts 2019 oplyser du, at du har optjent 127,5 ECTS point og forventer at færdiggøre din Bachelor den 1. juni 2020. Således mangler der 52,5 ECTS point.

Ved senere studiekontrol er der opnået først en eliminering af 10 ECTS point og ved seneste studiekontrol i marts 2020 er der opnået i alt 135 ECTS point. Endvidere skriver du i den forbindelse, at du har rykket fakultetet for svar om særeksaminer og du lovede ligeledes, at give besked så snart du havde modtaget meddelelse fra fakultetet. Vi har endnu ikke modtaget tilbagemelding fra dig.

Derefter har du været bortrejst fra kollegiet i foråret 2020 og det er vores opfattelse, at du ikke lever op til fuld studieaktivitet.

Vi skal derfor bede om straks at få dokumentation for, hvor mange ECTS point du har optjent siden sidste udskrift dateret 11. marts 2020, der som nævnt var 135. ”

Den 19. august 2020 skrev klager følgende til indklagede:

”...

Såvidt jeg har forstået gælder studieaktivitetskravene ikke mens man udlejer sit værelse - det må være studieaktivitet for de bosiddende på kollegiet.

Det oplyses tilmed fra kollegiet, at der ikke skal sendes studiedokumentation hvis man er på udveksling eller udlejer, hvilket må understøtte min opfattelse.

Ret mig gerne hvis jeg tager fejl.

...

Idet det følger af den noget omfattende dokumentation for min tilstand, vurderet af speciallæge i psykiatri [navn], at min tilstand betragtes som kronisk, og at jeg herefter har vist og beståede eksaminer (bevares måske ikke på normeret tid) men ikke desto mindre som aktiv studerende under den byrde jeg har kunne løfte, ser jeg ikke grund til yderligere diskussion med jer.

...”

Ved ny e-mail af 19. august 2020 skrev klager følgende til indklagede:

”I forlængelse af ovenstående mail, skal jeg hermed bekræfte, at jeg netop har været nede ved administrationen hvor [navn] var tilstede for at drøfte indholdet af mailen.

Jeg bad i den forbindelse om at blive behandlet ens på trods af mit handicap. Altså på ikke at blive diskrimineret på baggrund af mit handicap.

Jeg bad i den forbindelse om, at der ikke blev stillet yderligere krav til studiedokumentation til mig end til de øvrige beboere - som der gøres.

...

Jeg fik i forbindelse af vide af [navn] at **"du jo ikke er handicappet! "**

...

På baggrund af den rædsel den åbenlyse diskrimination og perfide opførsel bragte, slog jeg i bordet, smed nogle papirer på gulvet og råbte at [navn] skulle skamme sig.

...”

Ved brev af 20. august 2020 skrev indklagede således til klager:

”Jeg er blevet informeret om hændelsen i Administrationen i går, onsdag den 19. august 2020. Jeg finder det helt uacceptabelt - uanset om delte måtte have baggrund i de diagnoser, som du beskriver i din mail - at kollegiets medarbejdere bliver udsat for en aggressiv og truende opførsel. [Navn] har helt naturligt følt sig truet af din opførsel.

Som bekendt har vi gennem længere tid haft en tvist om din fortsatte beboelse på [indklagede] (herunder grundet udløb af lejekontrakten, manglende dokumentation for studieaktivitet og ulovlig fremleje), og vi har nu i forlængelse heraf og på basis af den nævnte hændelse videregivet sagen til vores advokat for at få en juridisk vurdering af sagen, før vi tager næste skridt i sagen.

...”

Ved e-mail af 20. august 2020 skrev klager følgende til indklagede:

”...

Jeg finder din håndtering af sagen fuldkommen uacceptabelt og et udtryk for, at du støtter diskrimination af handicap som det åbenlyst har været tilfældet her.

Jeg vil tage sagen i ligebehandlingsnævnet med det samme!

Jeg skal for god ordens skyld gøre opmærksom på, at jeg ikke har været truende over for nogen som helst, men at det naturligvis skabte en rædsel i mig at blive behandlet på den måde og direkte diskrimineret og forsøgt smidt fra hus og hjem når [administrator] og du er vel bekendt med mit særdeles dokumenteret handicap på nu femte år!

...”

Ved brev af 10. september 2020 blev klager opsagt fra sit lejemål med følgende begrundelse:

”...

Det er [indklagede]s opfattelse, at du ikke længere opfylder lejekontraktens § 11.1.1 om studieaktivitet, hvilket netop også bekræftes af, at du har ansøgt om dispensation fra studieaktivitet. [Indklagede] har blandt andet kunnet konstatere, at du har været bortrejst i foråret 2020 og først er returneret primo august 2020, hvilket bidrager til, at du, efter [indklagede]s opfattelse, ikke opfylder kravet om studieaktivitet.

Det fremgår af lejekontraktens § 11.1.1, at det er en betingelse for lejekontraktens fortsatte beståen, at du som lejer er under en SU-berettiget uddannelse på en af de adgangsgivende uddannelsesinstitutioner, og at du er studieaktiv. Det fremgår endvidere af lejekontraktens § 11.1.1, sidste pkt., at det er af afgørende betydning for [indklagede], at ejendommen bebos af aktive studerende. [Indklagede] kan derfor ikke give dispensation fra lejekontraktens klare krav om studieaktivitet. Dette ville tillige åbne op for dispensationsmulighed til alle øvrige beboere i [indklagede], hvilket selvsagt ikke kan imødekommes.

[Indklagede] opsiges derfor på baggrund af ovennævnte din lejekontrakt som følge af, at du ikke opfylder lejekontraktens § 11.1.1 om studieaktivitet, som nærmere beskrevet ovenfor, og denne vægtige grund gør det særlig magtpåliggende for [indklagede] at blive løst fra lejeforholdet, jf. lejelovens § 83, stk. 1, litra g.”

Ved brev af 30. september 2020 bekræftede universitetet, at klager fortsat var studerende på en uddannelse.

Indklagede har for nævnet fremlagt følgende skema over klagers studieforløb, herunder foretagne studiekontroller:

Studieår	2014 Klagers Start på studie	2015		2016		2017		2018		2019		2020		2021	
Semester (E = efterår) (F = forår)	E	F	E	F	E	F	E	F	E	F	E	F	E	F	E
Fuld studieaktivitet i ECTS-point	30	30	30	30	30	30	30	30	30	30					
ECTS-point total	30	60	90	120	150	180	210	240	270	300					
Uddannelsesniveau	Ordinær tidsperiode for bacheloruddannelse (3 år af 6 semestre)						Ordinær tidsperiode kandidatuddannelse (2 år af 4 semestre)								
Klagers studieaktivitet i ECTS-point pr. afsluttet semester	30	0	Orlov	0	Orlov	30	30	10 (Klager skrev 15 ECTS i studiekontrol)	27,5	0	15 (+2,5)	0 (rejse)	?		
Klagers totale studieaktivitet i ECTS-point	30	30	30	30	30	60	90	100	127,5	117,5 (-10 (som følge af en ændring i Klagers studiereformen))	132,5	135	135		
Dato for Klagers aflevering af studiekontrol				17. oktober 2016		26. september 2017		19. april 2018	19. oktober 2018	18. marts 2019	25. oktober 2019	21. januar 2020	Ikke indsendt		
Studiekontrol (type)				Ordinær		Ordinær		Ekstraordinær	Ordinær	Ordinær	Ordinær	Ekstraordinær			
Hændelsesforløb	Studiestart 1. september 2014.	Overfald i [redacted] i januar 2015.	1. september 2016 - Klager flyttede ind på [redacted] i værelse 334 med kontraktudløb 1. oktober 2019. Længst mulige ophold på [redacted] er 5 år.				Klager flyttede til værelse 575 1. marts 2018.		Juli 2019 – Klager fremsendte dispensationsansøgning til [redacted]. Lægeerklæring fra psykiater vedlagt.		1. oktober 2019 - Lejekontrakt udløb.	10. september 2020 – Klagers lejemål opsagt.	Evt. udløb af eventuelt fornyet lejekontrakt 1. september 2021.		

Klagen blev modtaget i Ligebehandlingsnævnet den 13. oktober 2020.

Klager fremsatte den 25. november 2020 en påstand om betaling af en godtgørelse på 250.000 kr.

Den 7. januar 2021 indgav klager en politianmeldelse om vold begået af en anden beboers kæreste mod klager på baggrund af et møde mellem beboerne på gangen.

Klager har for nævnet fremlagt en lydoptagelse af et møde mellem klager og indklagedes bestyrelsesformand, hvori der blev diskuteret forskelsbehandling og den mulige voldssag/politianmeldelse heraf.

Den 26. januar 2021 blev de øvrige beboere på gangen indlogeret på hotel, da man mente, at den indgivne politianmeldelse var falsk.

Ved brev af 11. marts 2021 blev klagers lejeaftale ophævet med følgende begrundelse:

”...

Min klient har gjort mig opmærksom på, at du har beskyldt en af de øvrige beboeres kæreste for vold og anmeldt dette til politiet. Imidlertid er der ingen af de øvrige beboere, der kan bekræfte det af dig beskrevne forhold, og det er på baggrund heraf min vurdering, at der er tale om en grundløs anmeldelse, der alene skyldes frustrationer over stemningen ved et køkkenmøde afholdt den 6. januar 2021. De øvrige beboere har givet alibi til den pågældende.

På et kollegie er det afgørende, at alle beboere kan færdes trygt på gangen, fællesarealer og køkken uden risiko for beskyldninger om vold og lignende.

Dine ubegrundede anklager mod de øvrige beboere medfører, at vi har været nødsaget til at indkvartere beboere på hotel, da de på nuværende tidspunkt frygter for deres ophold på jeres kollegiegang, medfører nye beskyldninger m.v. De øvrige beboere er utrygge i en sådan grad, at de ikke kan være til stede på gangen og dermed deres lejemål. Dette er årsagen til, at du på nuværende tidspunkt er den eneste beboer, der opholder sig på jeres gang.

...

Ved en række e-mails til min klient den 7. januar 2021 fremkommer der i øvrigt en række beskyldninger mod de andre beboere. Beskyldningerne findes at være fremsat med henvisning til dine frustrationer angående køkkenmødet den 6. januar 2021, idet beskyldningerne

ikke er aktuelle forhold. Det gentages, at det er uacceptabelt og forhindrer de andre beboeres tryghed, at der fremsættes beskyldninger mod dem uden, at der i

situationen er en sammenhæng andet end med dine egne frustrationer vedrørende køkkenmødet den 6. januar 2021.

Disse beskyldninger medfører, at din fjernelse fra lejemålet er påkrævet.

...

Endvidere er det konstateret, at du fortsat holder hund i lejemålet, og at denne hund trods påkrav ikke er fjernet fra lejemålet. Hundehold er stærkt uforeneligt med kollegielivet

og hensynet til de øvrige beboere. Samtidig er det oplyst, at hunden opholder sig på fællesarealer og i møblerne på fællesarealerne, hvilket øger generne for de øvrige beboere.

...

Subsidiært **opsiges** lejemålet subsidiært med virkning fra den 1. april 2021, således at du skal fraflytte lejemålet 1. juli 2020, kl. 12:00.

...

Der tages forbehold for under en eventuel retssag at nedlægge påstand om, at din lejekontrakt er ophørt, da forhandlingerne om forlængelse aldrig er tilendebragt. På nuværende tidspunkt kan man ikke acceptere en forlængelse af din kontrakt, hvorfor jeg med udgangspunkt i den ophørte kontrakt også skal anmode dig om at fraflytte lejemålet.

...”

Den 26. februar 2021 blev udsættelsessagen nægtet fremme af fogedretten.

Den 17. marts 2021 rykkede indklagede klager for dokumentation for studieaktivitet.

Landretten stadfæstede den 30. marts 2021 fogedrettens kendelse af 26. februar 2021.

Den 31. marts 2021 fremsendte indklagede erstatningskrav til klager på 60.287 kr. som betaling for genhusningen af de øvrige beboere.

Ved brev af 13. april 2021 blev klagers lejeaftale ophævet som følge af manglende aflevering af studiedokumentation.

Den 20. april 2021 blev klager stævnet af indklagede med påstand om fraflytning af lejemålet.

Den 26. april 2021 blev klager igen stævnet af indklagede med påstand om fraflytning af lejemålet.

Ved brev af 28. april 2021 blev klagers lejeaftale på ny ophævet af indklagede, nu under henvisning til manglende betaling af genhusningsudgifterne.

Den 28. april 2021 blev klager udmeldt af sit studie.

Klager har oplyst, at dette skyldtes manglende overholdelse af en tidsfrist, og at han har ansøgt om genoptagelse.

Ved brev af 29. juni 2021 fremsendte indklagede en erstatningsopgørelse til klager på samlet 549.032,70 kr.

Ved brev af 16. september 2021 anmodede indklagede fogedretten om at udsætte klager som følge af, at den tidsbegrænsede lejeaftale var ophørt den 1. september 2021.

Ved e-mail af 10. december 2021 klagede klager til indklagede over, at han var blevet udelukket fra alle øvrige fællesarealer, samt at der var blevet begået hærværk og ulovlig indtrængen i hans hjem.

Ved fogedrettens kendelse af 22. december 2021 blev indklagedes udsættelsesbegæring af 16. september 2021 fremmet.

Den 17. januar 2022 blev klager genindskrevet på sit studie.

Klager blev den 9. marts 2022 fysisk udsat af kollegieværelset.

Parternes bemærkninger

Klager gør gældende, at han er berettiget til en godtgørelse efter handicapdiskriminationsloven som følge af den forskelsbehandling, som indklagede udsatte klager for.

Sagen skal ikke afvises som påstået af indklagede. Det skal ikke komme klager til skade, at indklagede ikke kan dokumentere sine påstande. Herunder foreligger der i sagen omfattende skriftligt materiale.

Ad direkte forskelsbehandling

Det øgede studiedokumentationskrav som klager blev pålagt må være udtryk for direkte forskelsbehandling på grund af handicap.

Indklagedes adfærd over for klager havde i det væsentligste baggrund i en stigmatiserende og stereotyp opfattelse af klagers handicap.

Det bestrides, at klagers lejekontrakt i efteråret 2019 ikke blev forlænget som følge af manglende fremsendelse af studiekontrol. Klager afviste dog at fremsende dokumentation for lægelig behandling, hvilket derfor må være årsagen til den manglende forlængelse.

Ad indirekte forskelsbehandling

Indklagedes håndhævelse af studieaktivitetskrav indebar, at klager, som følge af sine psykiske lidelser, blev stillet ringere end kollegiets øvrige beboere. Klager kunne ikke efterleve de almindelige studieaktivitetskrav (45 ECTS-point pr. semester).

Det var selve håndhævelsen af studieaktivitetskravet, der udgjorde forskelsbehandling over for klager.

Studieaktivitetskravet blev håndhævet uden undtagelser og kan derfor ikke begrundes sagligt.

Klager havde i øvrigt modtaget dispensation fra studieaktivitetskravet fra universitetet samt i henhold til SU-loven. Såfremt forskelsbehandlingen sagligt kunne begrundes i ønsket om aktive studerende, så kunne denne ikke anses som værende nødvendig eller proportional. Klagers studieaktivitet steg nemlig gradvist.

Det bestrides, at klager fik særlige vilkår, idet indklagede gennemgående betingede lejemålet af, at klager var/blev fuldtidsstuderende. Det forhold, at klager gentagne gange måtte søge dispensation var i sig selv udtryk for forskelsbehandling.

I 2017 og 2018 optjente klager henholdsvis 60 ECTS-point og 45 ECTS-point, hvorfor indklagede ikke tog særlig hensyn her, da klager opfyldte kravene om studieaktivitet.

Indklagede forsøgte aldrig at lave en konkret aftale med klager. Klager blev i stedet pålagt at arbejde hen i mod at være fuldtidsstuderende på trods af sit handicap. Dette udgjorde indirekte forskelsbehandling, idet personer med handicap blev behandlet ringere, da de ikke kunne være fuldtidsstuderende netop på grund af handicappet.

Uoverensstemmelserne i klagers studiekontrol bundede i universitetets forhold i relation til fejltilmeldinger, nedskrivninger m.v.

Det bestrides, at klager har fortiet oplysninger, da han ikke kunne forudsige sin sygdomsgrad ved indflytning på kollegiet.

Hverken lejeloven eller lejekontakten kunne fortolkes på en måde, der fritog indklagede fra at opfylde sine forpligtelser i henhold til ligebehandling. Der var ikke lovhjemmel til indklagedes opsigelse af lejekontrakten, da manglende studieaktivitet ikke var en opsigelsesgrund i lejeloven.

Ad chikane

Indklagedes adfærd i forbindelse med opsigelsen, herunder de mange anmodninger om dokumentation m.v. var udtryk for chikane. Indklagedes adfærd oversteg normal studiekontrol.

Indklagedes adfærd, herunder udtrykket om at klager ikke var handicappet, udgjorde chikane og repressalier.

Ad repressalier

Klager blev opsagt fra sin bolig efter at han gjorde gældende, at kollegiets håndtering af sagen var ulovlig.

Indklagedes mange anlagte sager vedrørende ophævelse og opsigelse af klagers lejemål udgjorde repressalier. Endvidere forsøgte indklagede med flere forskellige argumenter løbende, hvilket underbygger, at der var tale om repressalier.

At klagers lejekontrakt ikke blev forlænget efter, at han ikke ville fremsende dokumentation for at han var i behandling udgjorde repressalier.

Foranstaltningerne mod klager blev først indført efter indklagede forsøgte at opsiges klager, og efter at klager startede en sag ved Ligebehandlingsnævnet.

Indklagede påstår principalt, at sagen skal afvises, subsidiært frifindelse, og mere subsidiært betaling af et mindre beløb end påstået af klager.

Sagen bør afvises, da sagens omfang forudsætter parts- og vidneforklaringer i tillæg til, at der eksisterer stor uenighed om sagens faktum mellem parterne. Endvidere bør andre end sagens parter forholde sig til sagens faktum.

Ad direkte diskrimination

Der blev ikke udøvet direkte forskelsbehandling af klager i forbindelse med håndhævelsen af studieaktivitetskravet.

Indklagede havde ikke en stereotyp eller stigmatiserende opfattelse af klager.

Det er ikke korrekt, når klager anfører, at hans lejekontrakt ikke blev forlænget af indklagede som følgende af manglende dokumentation for behandling. Der var udelukkende tale om betingelser om studieaktivitet eller ansøgning om dispensation.

Ad indirekte diskrimination

Beboere med handicap blev ikke stillet ringere som følge af den absolutte 5-årige tidsbegrænsning. Alle beboere blev stillet ens med udgangspunkt i forventet tilbageværende studietids længde. Klager havde 1. oktober 2021 boet på kollegiet i 5 år.

Såfremt tidsgrænsen var udtryk for indirekte forskelsbehandling, så var denne objektivt begrundet i det saglige formål at sikre, at kollegiet blev beboet af aktive studerende. Det var derudover nødvendigt for at sikre et naturligt flow på kollegiet. Endvidere var begrænsningen også proportional, da de fleste studier varer 5 år, og de fleste beboere først flyttede ind på kollegiet efter studiestart.

Indklagede udøvede ikke indirekte forskelsbehandling over for klager, idet der blev stillet minimumskrav til klager, der ikke kunne sammenlignes med andre beboere.

Indklagede foretog ordinær studiekontrol en til to gange årligt. Indklagede foretog ekstraordinær studiekontrol, såfremt det var nødvendigt for at sikre overholdelsen af kravet om studieaktivitet.

Indklagede vurderede alle sager om et lavere optjeningsniveau end 45 ECTS-point pr. semester individuelt.

Studieaktivitetskravet blev derfor ikke håndhævet uden undtagelser over for alle beboere, da der var mulighed for at søge om dispensation.

Klager søgte ikke om dispensation fra studieaktivitetskravet, hvilket ikke kan komme indklagede til skade. Klager søgte alene i oktober 2016 og i juli 2019.

Det var naturligt, at der ved hver ordinær studiekontrol skulle indgives en ny dispensationsansøgning, såfremt dette var nødvendigt.

Indklagede udviste løbende tålmodighed og forståelse for klagers individuelle behov ved at lade ham bo på kollegiet på trods af manglende studieaktivitet og manglende dispensationsansøgning.

Det måtte anses som værende sagligt, at indklagede stillede opfølgende spørgsmål til studiekontrollen samt udbad sig hyppigere dokumentation, idet klagers dokumentation var uigennemsigtig, og klager havde problemer med at opfylde studieaktivitetskravet.

Såfremt Ligebehandlingsnævnet finder, at der er udøvet indirekte forskelsbehandling, så var denne objektivt begrundet i et sagligt formål, ligesom den var nødvendig for at opnå formålet, og forskelsbehandlingen var proportional i forhold til formålet.

Det var sagligt, at stille krav om studieaktivitet for beboelse på kollegiet til sikring af, at kollegiet blev beboet af aktive studerende. Kravet var også nødvendigt for at sikre formålet med at drive kollegiet, nemlig at sikre studieboliger til aktive studerende. Studieaktivitetskravet var tillige proportionalt, da alle kunne søge om dispensation, og klager konkret havde særlige vilkår.

Dispensationsvejledningen manifesterede allerede gældende praksis.

Klager blev løbende mødt med mere lempelige vilkår og tålmodighed i forhold til overskridelse af frister og manglende ansøgning om dispensation i forhold til manglende opfyldelse af studieaktivitetskravet. Klager har således alene været udsat for positiv særbehandling.

Klagers handicap berettigede ikke til, at klager kunne bo på kollegiet på ubestemt tid, og indklagede var berettiget til at forvente og forlange dokumentation for en vis studieaktivitet.

At universitet m.v. gav klager dispensation medførte ikke automatisk, at indklagede også skulle gøre dette.

Indklagede har foretaget sig alt, hvad man med rimelighed kunne forvente i relation til klagers gennemførelse af sit studie, selvom det ikke var indklagedes opgave.

Indklagede har løbende tilpasset regler og procedurer til klager for at imødekomme hans handicap, men tilpasningerne kunne ikke være ubetingede.

I øvrigt hverken kan eller skal indklagede acceptere enhver adfærd, der udspringer af klagers lidelse.

Klager fortiede væsentlige informationer over for kollegiet, idet flere orlovstildelinger m.v. ikke blev fremlagt i forbindelse med ansøgning, indflytning og beboelse af kollegiet.

Klager har, efter sagens oprettelse ved nævnet, rejst en del injuriersager bl.a. mod advokater, bestyrelsesformand og tidligere beboere.

Ad chikane

Klager var ikke udsat for chikane, idet studiekontrollerne var sædvanlig praksis på kollegiet og i overensstemmelse med gældende regler.

Der var intet odiøst i den ordinære studiekontrol. Den ekstraordinære studiekontrol blev foretaget for at klarlægge klagers studiemæssige situation, og at dette var rimeligt begrundet i klagers forhold.

Medarbejderne henvendte sig til klager på grund af bekymring for denne, ikke for at chikanere.

At administratoren kom til at give udtryk for, at klager ikke var handicappet var beklageligt, men bl.a. begrundet i den tilspidsede situation.

De hyppige henvendelser, som klager refererer til, var alene begrundet i klagers egne forhold. Klager indleverede således ikke ordinær studiekontrol i tide, udfyldte den ikke korrekt, ansøgte ikke om dispensation og besvarede generelt ikke henvendelser fra administrationen.

Ad repressalier

Klager blev ikke udsat for repressalier, idet det bestrides, at klager blev opsagt som følge af at han henvendte sig til sin advokat, eller efter han gjorde gældende, at håndteringen af sagen var ulovlig.

Klager blev ikke udsat for repressalier i forbindelse med den lejeretlige konflikt, idet indklagede udelukkende forfulgte et legitimt juridisk krav. Anlæggelsen af sagerne var alene en konsekvens af de lejeretlige forhold, som berettigede indklagede at forfølge sit krav ved domstolene.

Indklagede var nødt til at forfølge de nye krav løbende, da disse ikke kunne inddrages ved boligretten, hvis der ikke løbende blev fuldt op over for klager.

Det var de øvrige beboeres ønske ikke at bo på samme gang som klager. Det var ikke indklagede, der isolerede klager.

Ligebehandlingsnævnets bemærkninger og konklusion

Ligebehandlingsnævnet behandler klager over forskelsbehandling på grund af handicap uden for arbejdsmarkedet efter lov om forbud mod forskelsbehandling på grund af handicap (handicapdiskriminationsloven).

Det fremgår af handicapdiskriminationsloven, at ingen må udsætte en anden person for direkte eller indirekte forskelsbehandling på grund af dennes handicap. Forbuddet mod forskelsbehandling gælder for al offentlig og privat virksomhed på alle områder i samfundet. Forbuddet gælder dog ikke for udøvelse af aktiviteter af rent privat karakter.

Hvis en person, der anser sig for krænket, påviser faktiske omstændigheder, som giver anledning til at formode, at der er udøvet forskelsbehandling, påhviler det modparten at bevise, at der ikke er sket ulovlig forskelsbehandling.

Handicap

Det følger af handicapdiskriminationslovens forarbejder, at vurderingen af lovens anvendelsesområde skal tage udgangspunkt i begrebet handicap i forskelsbehandlingsloven (lov om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet mv.).

Begrebet ”handicap” i forskelsbehandlingsloven og det bagvedliggende EU-direktiv fortolkes i overensstemmelse med EU-Domstolens og Højesterets praksis.

Handicapbegrebet inden for arbejdsmarkedet omfatter herefter langvarige begrænsninger som følge af bl.a. fysiske, mentale eller psykiske skader, som i samspil med forskellige barrierer kan hindre den

berørte person i fuldt og effektivt at deltage i arbejdslivet på lige vilkår med andre arbejdstagere. Også funktionsbegrænsninger af denne karakter, som skyldes en helbredelig eller uhelbredelig sygdom, kan være omfattet.

Der henvises bl.a. til EU-Domstolens domme af 11. april 2013 i sagerne C-335/11 og C-337/11 (Ring og Werge), 1. december 2016 i C-395/15 (Daouidi) og 9. marts 2017 i C-406/15 (Milkova) samt Højesterets domme af 22. november 2017 i sagerne 300/2016 og 305/2016 trykt i UfR2018. 830H og UfR2018. 853H.

I sager om forskelsbehandling på grund af handicap uden for arbejdsmarkedet må nævnet på den baggrund foretage en vurdering af, om en skade eller sygdom konkret har medført sådanne langvarige funktionsbegrænsninger, at den berørte person er forhindret i at fungere på lige vilkår med andre personer i en tilsvarende livssituation. Ved denne vurdering vil indholdet af fremlagte lægejournaler, kommunale akter, skoleudtalelser mv. indgå.

Klager skal godtgøre, at han på tidspunktet for den påståede forskelsbehandling havde et handicap i lovens forstand.

Det fremgår bl.a. af de fremlagte speciallægeerklæringer af 21. oktober 2017 og 8. juli 2018, at klager lider af PTSD, paranoid psykose, social fobi af svær grad og personlighedsforandring på baggrund af et svært traume. Det fremgår videre af sagens oplysninger, at disse lidelser bl.a. sætter begrænsninger for klagers deltagelse i universitetets undervisning.

Nævnet vurderer på denne baggrund, at klager har godtgjort, at han på tidspunktet for den påståede forskelsbehandling havde et handicap i lovens forstand, idet klager var forhindret i at fungere på lige fod med andre personer i en tilsvarende livssituation.

Klagen vedrører en række forhold over en længere periode. Klager gør i den forbindelse blandt andet gældende, at han har været udsat for direkte og indirekte forskelsbehandling, chikane og repressalier i strid med handicapdiskriminationsloven.

Sagen omfatter en meget betydelig mængde faktiske oplysninger og parterne er i ikke uvæsentlig omfang uenige om faktum. Dette vil kun kunne afklares ved afgivelse af parts- og vidneforklaringer. En sådan bevisførelse kan ikke ske for nævnet, men må i givet fald ske ved domstolene.

Nævnet afviser derfor at behandle klagen.

Retsregler

Afgørelsen er truffet efter følgende bestemmelser:

Lov om Ligebehandlingsnævnet

- § 1, stk. 1, og stk. 6, om nævnets kompetence
- § 8, om afvisning
- § 9, stk. 1, om klagebehandling

- § 12, stk. 1, om klagebehandling

Handicapdiskriminationsloven

- § 2, om lovens anvendelsesområde
- § 5, stk. 1-4, om forbud mod forskelsbehandling
- § 7, om undtagelser fra forbuddet mod forskelsbehandling
- § 9, om repressalier
- § 10, om delt bevisbyrde